

Bayramın Gölgesinde Kurban Ve Gazze

— kul mehmet · 26 Mayıs 2026

Bayramın Gölgesinde: Kurban ve Gazze

Tarih: 26 Mayıs 2026

Bayramlar, bir milletin vicdan aynasıdır. Takvimde kırmızıya boyanmış bir gün, aslında toplumun ne kadar insan kaldığını gösterir. Önümüz Kurban Bayramı. Sokaklarda bıçak bileyip bayramlık alan telaşlı bir kalabalık var. Evlerde temizlik, kalplerde arınma vakti. Kurban, İbrahim bir sadakatin adıdır: En kıymetlinden vazgeçebilmek. Ve İslam medeniyeti, bu vazgeçişini paylaşımına dönüştürmeyi öğretir bize. Et üçe bölünür: Hak için, halk için, ev için. Çünkü biliriz ki, lokma bölüşülmeyince boğazdan geçmez.

Fakat bu bayramın bir tuhaflığı var. Sevinç, boğazımıza düğümleniyor. Neden mi? Çünkü aynı kibleye döndüğümüz, aynı "âmin" de bulduğumuz bir coğrafya var: Filistin. Biz çocuklarımızın avucuna şeker sıkıştırırken, Gazzeli anneler çocuklarının cansız avucunu öpüyor. Biz "kurban derisi nereye verilecek" diye tartışırken, onlar çocuklarının parçalanmış bedenini hangi kefene saracağını düşünüyor. Rakamlar soğuktur, bilirim. Ama bazen insanın içini ısıtan tek şey gerçektir.

7 Ekim 2023'ten bu yana on binlerce sivil hayatını kaybetti. Gazze'de nüfusun yarısı çocuk. Okullar yıkıldı, hastaneler hedef oldu, fırınlar sustu. BM raporlarına göre bölgede kıtlık artık bir risk değil, mevcut durum. Su yok. İlaç yok. Elektrik yok. Ama dünya kamuoyunun vicdanı da yok gibi. Kurban Bayramı bize neyi hatırlatır? "Komşusu açken tok yatan bizden değildir" nebevi uyarısını. Peki, ekran komşuluğu sayılır mı? Sayılır. Çünkü zulüm, artık canlı yayında. Telefon ekranından izlediğimiz çocuk, bizim mahallenin çocuğundan farksız. Ağladığında aynı ses çıkıyor, acıktığında aynı şekilde ağlıyor.

Burada ikiyüzlülüğe yer yok.

Kurban kesip Afrika'ya et yollamakla övünen STK'larımız var, Allah razı olsun. Ama aynı duyarlılığı, aynı organizasyonu, aynı ısrarı Filistin için gösterdiğimizde "siyaset yapıyorsun" deniyor. Oysa açlığın siyaseti olmaz. Bombanın mezhebi olmaz. Çocuk mezarı üzerinde dış politika hesaplanmaz. Bayram, küskünlerin barıştığı gündür. Peki, biz, insanlıkla ne zaman barışacağız? Kurban, yakınlaşmaktır. Biz Gazzeli yetime ne kadar yakınız? Dualarımızda var mı? Gündemimizde var mı? Cüzdanimizde var mı? Yoksa "yapacak bir şey yok" deyip bıçağı sadece hayvana mı çalıyoruz?

Bu satırları bir suçlama için yazmıyorum. Bir hatırlatma için yazıyorum: Bayram, sadece et yemek değil, dert edinmektir. Kurban, sadece kan akıtmak değil, vicdanı ayağa kaldırmaktır. Eğer bu bayramda sofralarımıza bir tabak fazla koyup niyet etmezsek, eğer kestiklerimiz kalbimizi yumuşatmıyorsa, korkarım ki kestiğimiz kurban yarım kalır. İbrahim'in bıçağı İsmail'e dokunmadı. Çünkü Allah, merhameti emretti. Bugün de bıçaklarımız Gazze'ye dokunmamalı. Sözümüz, duruşumuz, yardımlarımız dokunmalı.

Son söz:

Bayramınız mübarek olsun. Ama unutmayın: Bir tarafı yanarken dünyanın, diğer tarafı bayram edemez. Ederse, insanlığından bir parça kurban etmiş olur. Bu bayram, kurbanınızla birlikte konforunuzu da kesin. Sessizliğinizi kesin. Unutkanlığınızı kesin. Belki o zaman, gerçekten “yakın” oluruz. Hem Allah’a, hem insana, vesselam.

Mehmet Aluç